

Demokratiene må ta kampen opp

Av STANISLAV
MIKOLAJCZYK

fhv. polsk statsminister
og leder for det polske
bondeparti.

Alp. 3.2.48.
Demokratiene og de frihetelskende folk i politistatene har flere metoder til å ta opp kampen mot Sovjet-Russlands voldsomme offensiv.

Den første plikt som påhviler demokratiene er å erkjenne at en av de alvorligste kriger i historien er under utvikling, at angriperen — Sovjet-Russland — har erobret område med over 100 millioner mennesker bare i Europa, og at det har utrolig virksomme medarbeidere i alle land i verden.

Det neste skritt må bli å gi folket fullt kjennskap til situasjonen, så alle er klar over de rødes planer og mål.

Demokratiene elsker freden, som rett og riktig er, men de må stadig være på vakt mot en ulempe ved denne fredskjærlighet — trangen til å gi etter og oppnå en fred for enhver pris.

Det som jeg og de mange millioner av trelbundne mennesker er mest redd for i dag, er at hvis Stalin sier til demokratiene: «Heretter vil vi holde oss bak jernteppet langs Stettin-Triestelinjen, vi skal ikke plage dere mer», så ville mange av demokratiene sukke letet og prøver å glemme de hærskarer av europeere som er lagt i slavelenker. Å godta en slik løsning ville være ensbetydende med et nytt München, et reinkarnert Teheran.

I denne tiden er det også viktig at vi gjør mer bruk av de fredsorganer som er etablert. Russland har med kaldt blod brutt de avtaler, det sluttet med Storbritannia og De forente stater i Teheran, Jalta og Potsdam. Det har snudd opp ned på Atlanterhavskarakteret som det undertegnet. Det har krenket alle overenskomster med Polen og de andre stater som nu er blitt omdannet til hjelpeløse marionetter.

Disse brutte pakter bør bringes inn for De forente nasjoner av de andre signatarmakter. De forente nasjoner kan selvfølgelig styrkes ved å oppheve vetoet i Sikkerhetsrådet, en rett som har satt Russland i stand til å sabotere nesten alle anstrengelser for å bote på det kaos som hersker i verden. De røde er nemlig helt klar over at kaotiske tilstander nesten alltid gir grobunn for kommunismen.

Enkelte mener kanskje at hvis FNs pakt blir endret mot Russlands vilje, så vil Russland trekke seg ut av FN.

Jeg er ikke sikker på det ville være en så forferdelig ulykke. Russlands syn på FN ble uttrykt ved et møte i det polske politi-byrå i Warszawa i mai 1945, samtidig med at verdens nasjoner møttes i San Francisco under de mest forhåpningsfulle auspiser.

Jacob Berman holdt en tale til de polske kommunistledere og sa blant annet:

«Sovjetrepresentantene i San Francisco gjør som vanlig flott arbeid. Vi vil fortsette med å synkverve vestmaktene ved å gå med på internasjonale

I den siste artikkel i denne serie drøfter Mikolajczyk fare et nytt München. Det verste som nu kan hende er at lover å holde seg bak jernteppet fra nu av og demokratiene glemmer hva som skjer i de slavebundne land. Demokratiene må erkjenne at en av de alvorligste kriger i historien er utvikling i dag og de må ta kampen opp. Han anbefaler en visjon av FN-pakten med utelukkelse av vetoet og tro Sovjet-Russland kommer til å melde seg ut av den grunn demokratiene må sette alt inn på en moralsk og økonomisk sivil og må sørge for å fortelle verden sannheten og ikke rødes Goebbels-propaganda få fritt spillerom. Hvis de fri ikke advares, kan hele verden komme til å bli lenkebund terrorisert som Polen i dag.

avtaler akkurat som vi gjorde i Jalta og andre steder.»

En behøver bare å se på referatene fra FNs forhandlinger for å bli klar over at Sovjet-Russland utelukkende anvender organisasjonen som en høyttaler. Russland akter slett ikke å trekke seg ut av FN. Hvorfor skulle de renonsere

på et middel til å få sin p og sine grove løgner gjengitt sidene i den frie verdenspress. Den annen verdenskrig var telig stormflod som oversvømmet deler av verden. Noen steder

Fortsatt side 2, (Demokra

og demokriter, hviset som har vært stort

Fortsatt fra 1. side.

Demokratiene -

glidd tilbake av seg selv. Andre steder kan den stanses ved en fysisk og psykisk hjelp til de folk som ennå, bokstavelig talt, står til halsen i flomvannet.

Marshall-planen er en mektig løftestang for disse folk. Den vil gjøre sitt til å gjenreise de herjede områder. Nettopp derfor blir den så iherdig motarbeidet av de røde, for den truer med å gi enkelte land den sterkeste motvekt som fins mot kommunismen. Stabilitet og bedre levestandard.

Men også den åndelige motstandskraft må styrkes. Det trengs moralsk hjelp. Mitt eget land er eksempel på det. Polens 24 millioner gjennomgikk fantastiske lidelser mens de kjempet sammen med de allierte. De ble lovet frihet, men er nu gjort til trel under en liten flokk som ikke utgjør mer enn 5 pst. av befolkningen. Polakkene prøvde å stemme seg fri fra åket, men valget ble stjålet av russerne. De håpet at de tre store skulle oppfylle sine løfter, men alle avtaler er blitt brutt av Russland, og de andre har bare svart med papirprotester. Og ingen har våget å ta til gjenmæle i FN.

De røde har overtatt den goebbelske løgntaktikk. Disse løgnene må bekjempes med sannhet fra demokratiene. Hvis ikke det blir gjort, vil folk i slave-landene etterhvert komme til å tro på det de leser i sin ensrettede presse.

Når det gjelder menneskets frihet, kan det ikke være tale om noen todeling av verden. Det kan ikke eksistere halv-frie og halv-slaver, spesielt ikke når halv-slavene utrettelig arbeider for å tvinge sin livsform inn på de øvrige, som bare ser på det hele i sløv tilfredshet.

Det er også en annen ting som demokratiene alltid må være klar over. Hvis russerne i dag hadde atombomber, bakteriebomber og andre djevelske midler til å begå masse mord — og hadde dem i tilstrekkelig mengde — så ville de i dette øyeblikk være i ferd med å tilintetgjøre De forente stater, de britiske øyer og enhver annen makt som motsetter seg deres ideologi.

102977

Demokratiene -

glidd tilbake av seg selv. Andre steder kan den stanses ved en fysisk og psykisk hjelp til de folk som ennå, bokstavelig talt, står til halsen i flomvannet.

Marshall-planen er en mektig løftegang for disse folk. Den vil gjøre sitt til å gjenreise de herjede områder. Nettopp derfor blir den så iherdig motarbeidet av de røde, for den truer med å gi enkelte land den sterkeste motvekt som fins mot kommunismen. Stabilitet og bedre levestandard.

Men også den åndelige motstandskraft må styrkes. Det trengs moralsk hjelp. Mitt eget land er eksempel på let. Polens 24 millioner gjennomgikk fantastiske lidelser mens de kjempet sammen med de allierte. De ble lovet frihet, men er nu gjort til trelle under en liten flokk som ikke utgjør mer enn 1 pst. av befolkningen. Polakkene prøvde stemme seg fri fra åket, men valget ble stjålet av russerne. De håpet at de tre store skulle oppfylle sine løfter, men alle åttaler er blitt brutt av Russland, og de andre har bare svart ned papirprotester. Og ingen har våget å til gjengjeld i FN.

De har overtatt den goebbelske øgntaktikk. Disse løgnene må bekjempes med sannhet fra demokratiene. Hvis ikke det blir gjort, vil folk i slaveandene etterhvert komme til å tro på et de leser i sin ensrettede presse.

Når det gjelder menneskets frihet, kan det ikke være tale om noen toeling av verden. Det kan ikke eksistere halv-frie og halv-slaver, spesielt ikke når halv-slavene utrettelig arbeider for å tvinge sin livsform inn på de øvige, som bare ser på det hele i sløv ufredshet.

Det er også en annen ting som demokratiene alltid må være klar over. Hvis russerne i dag hadde atombomber, akteriebomber og andre djevelske midler til å begå massebord — og hadde en i tilstrekkelig mengde — så ville de i dette øyeblikk være i ferd med å lintetgjøre De forente stater, de briiske øyer og enhver annen makt som motset seg, deres ideologi.

Erobringen av Øst-Europa har avslørt deres plan, og den går ut på å beherske verden og knuge hele menneskeheten ned i en blodløs slavestand.

Endel av de briter og amerikanere jeg har snakket med siden jeg unnslapp fra Polen, tror at vi øst-europeere er blitt utsatt for politisk forfølgelse fordi vi er ivrige partifolk.

Til det kan jeg bare svare at de rødes forfølgelser ikke tar hensyn til politiske skillelinjer. Når verden hørte om overgrepene mot det polske bondeparti, skyldtes det at vi var organisert og at noen av oss kunne heve stemmen til protest. Men de polakkene som ikke hørte til noe parti, er blitt behandlet like ille. De er bare ikke blitt hørt fordi de ikke hadde noen organisasjon som kunne tale deres sak. De ble skutt og hengt i spøkelsesaktig taushet. Og det samme skjer i dag.

Stalin legger an på å slå — særlig i samtale med amerikanerne — at kommunismen og kapitalismen kan eksistere side om side. De kapitalistiske statene kan gjøre forretninger med ham, tilføyer han.

Politisk sett har han delvis rett. Polen og Russland levde side om side fra 1921 til 1939. Men økonomisk sett er påstanden en løgn, og den frie verden bør ikke la seg narre til å tro at handelen med Russland er blitt forenklet fordi innkjøpene bare foretas av staten.

Russland i dag er en gigantisk økonomisk trusel mot det fri produktionsliv overalt i verden. Russland har likvidert, eller er i ferd med å likvidere, alle private bedrifter mellom Øst-Tyskland og Alaska. I motsetning til alle andre sosialistiske land, selv de mest radikale, har Russland ikke betalt noe for de industriene det har nasjonalisert. Og i motsetning til alle andre regjeringer har den russiske regjering fratatt arbeiderne retten til å streike og retten til å søke seg en bedre jobb.

Det kan ikke tenkes noen fair konkurranse på verdensmarkedet så lenge Russland er med i bildet. Det har økt sin produksjon betraktelig siden 1939, og de utallige millioner av fagarbeidere og teknikere som det har oppslukt fra andre land, har gitt de russiske produkter en kvalitet som de aldri før har hatt.

Russlands handelstraktater med slaveandene er hemmelige avtaler som

gjør det mulig å utsuge dem fullstendig. Russland fastsetter variable priser på alt det trenger, plyndrer det ene land for råvarer og tvinger et annet og mer industrialisert land til å levere de ferdige produkter. Stalin sitter på nakken av 300 millioner mennesker og dirigerer dem like lett som en sjakkspiller flytter en bonde. Han har ikke bruk for den frie verdens produkter. Han har alt han trenger, både i krig og fred.

Vestmaktene har demobilisert. Russland har ikke gjort det, og i tillegg til sin egen militærmakt har det fått væpnede styrker fra mange andre land.

Vestmaktene tror på arbeidets frihet. Russland utnytter sitt umåtelige menneskemateriell.

Vestmaktens ledere kan avsettes hvis de krenker folkets elementære rettigheter. Kommunistgjengen kan ikke avsettes, og om Stalin dør, står drevne menn klar til å ta hans plass.

Vestmaktene har ingen hemmelige tropper i Russland. Russland har, som jeg har sagt tidligere, hemmelige tropper i hvert eneste land, og de er parat til å slå til ved den minste svakhet.

Har det noe å si hva jeg personlig har opplevd? Nei, og heller ikke har det noe å si hva som er hendt med mange andre som er blitt forfulgt og henrettet under Russlands nye offensiv mot friheten: Manin, Petkov, Nagi, Pfeffer osv.

Bare dette er av betydning: Det røde Russland er gått til kamp mot alle menneskerettigheter og mot alle regjeringer som lar sine borgere nyte godt av menneskerettighetene. Hvis ikke de frie folk blir advart, og hvis de ikke tar de nødvendige forholdsregler for å verge seg mot ulykken, kan hele verden bli slik som det lenkebundne og terroriserte Polen i dag.

Stanislav Mikolajczyk

Copyright 1948, King Features Syndicate Inc. og Aftenposten

*

Dette er den siste artikkel i denne serie. De foregående har vært offentliggjort i Aftenposten nr. 5, 8, 10, 12, 14, 16, 18, 20, 22, 24, 26, 28, 30, 32, 34, 36, 40, 42, 46, 48, 50, 52, 54, 56 og 58.

Nu henholdsvis